

дръзко блесват.

— От кога не беше ял? — пита любопитно челникът.

Добромир махва с ръка.

— Кон, по-скоро кон! — той изпива ^{не} един след друг ^а две чаши с вино, грабва шапката си и се мата на припряното животно.

След миг изчезва сред облаци ~~от~~ прах. Войскарите дълго гледат очудени след него. Неясна тревога свива сърцата им. Каква ли вест носеше синът на великия боляр Сеслав? *Не беше ли Сеслав загинал в туниса? Как се развихри притман от предатели?*
 Пред хадните погледи на Добромир в далечината се явява като приказно видение величествения Акропол, Могъщият силует на крепостните стени се очертава като грамаден тъмен венец. Първите лъчи на зората надничат зад високите кули. ^{пробавя} Момъкът ^{оттук} ~~истича~~ с коня си нагоре по хълма, и изведнъж пред него се ^{открива} ~~дизният~~ град, разположен удобно ^{виз} ~~по~~ полегатите склонове към морето... А светлата вода блестеше като ослепителен смарагд...

Но на Добромир не му остава ^{нищо} ~~време~~ да се радва на чудната гледка. Сърцето му ще се пръсне от безпокойство. Дали е стигнал навреме? Нима е възможно да извърши той такова невероятно дело? Господи, смили се! Помогни ^{ми} ~~му~~... И устните му шепнат всички молитви, които знае... Още малко... Ето, досега още нищо лошо не е чул... Още никой не знае някоя зла вест...

Но когато приближава стана на войските и до ушите му достига някакъв странен, необикновен шум, приличен на огромен бръмчащ кошер, като че някой отсича ръцете му, като че остра кама го блъсва в гърдите. С отчаян стон той бясно прищорна коня и полита нататък. Изплашени лица се мяркат пред очите му, всички тичат и се блъскат един ^с друг като обезумели, всички викат и говорят едновременно, никой ^и ~~никого~~ не слуша... Но две думи се издигат над целия смътен шум, като безнадежен зов, като страшен укор:

— Свети Димитър!... Свети Димитър!...